

Dahlgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til det Udvalg, det blev besluttet at nedsætte angaaende det foregaaende Lovforslag.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om kommunal Grundskyld og Grundværdistigningsafgift samt om kommunal Afgift af Bygninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4717).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Henningsen: Da min Partifælle det ærede Medlem Hr. Dahlgaard som Ordfører for Lovforslaget om Grundskyld til Staten nærmere har gjort Rede for mit Partis Stilling til hele Grundskyldstanken, skal jeg ikke her komme ind paa en principiel Betragtning af Virkningerne socialt set af en kommunal Grundskylds Gennemførelse, men blot forsøge at foretage en Undersøgelse af de praktiske Virkninger, det vil faa, at vi fra de nuværende Skatter paa faste Ejendomme gaar over til en Grundskyld, dels for Kommunerne, dels for de enkelte Skatteydere.

Før jeg omtaler selve Forslaget, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om vor Skatteudskrivning i al Almindelighed. Som jeg udtalte ved Statsskatteovens første Behandling i December, burde der efter min Mening aldrig udskrives Skat hverken til Stat eller Kommune, uden at Skatten hvilede enten paa en Skatteydere Skatteevne eller Skattepligt, og jeg skal her forsøge at forklare, hvad jeg forstaar ved disse to Begreber, Skatteevne og Skattepligt.

Naar jeg her taler om Skatteevne, tænker jeg paa de Tilfælde, hvor en Person har saa meget i Indtægt eller Formue, maaske begge Dele, at det er mere, end han behøver til at forsørge sig selv og sin Familie med, saa at han har Evne til af Restbeløbet at svare en vis Procent i Skat til Stat og Kommune. Jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det har været den almindelige Opfattelse, at Begrebet Skatteevne skulde forstaas saaledes, som jeg her har skitseret det. Ved Loven om Formue- og Indkomstskat til Staten af 1903 indførtes den Bestemmelse, at et vist Beløb — nemlig alt efter som vedkommende havde Ophold

paa Landet, i en Provinsby eller i København, henholdsvis 600 Kr., 700 Kr. og 800 Kr. — skulde være skattefrit overfor Staten; endvidere skulde der i det skattepligtige Beløb fradrages 100 Kr. for hvert Barn, der var under 15 Aar. Dette mener jeg er et Bevis paa, at det, da man vedtog Loven af 1903, var Meningen, at det Beløb, som var det mindste, en Person kunde leve af, skulde være skattefrit, i alt Fald overfor Staten. Dette opnaas imidlertid ikke nu, idet Prisforholdene fuldstændig har forrykket sig; Følgen deraf er, at den Gruppe, som det oprindeligt var tænkt skulde være skattefrit, nu ogsaa maa betale Skat i Henhold til Loven, idet ingen kan leve af et saa lille Beløb som det, der i sin Tid blev fastsat som Grænse for den skattefrie Indtægt. Det angivne Forhold virker ikke alene overfor selve disse ganske smaa Indtægter, men det virker ogsaa overfor alle Indtægter, som kan kaldes Mellemindtægter, idet Fradraget, baade det personlige og Børnefradraget, absolut maa siges at være for lille i Forhold til det Indtægts- og Prisniveau, vi har for Øjeblikket.

Det er for at vende tilbage til Forholdet fra 1903, at mit Parti paa ny har stillet Forslag om at fordoble det personlige Fradrag og forøge Børnefradraget fra 100 Kr. til 500 Kr. Det, der vil ske, naar et saadant Forslag gennemføres, er egentlig kun det, at vi vender tilbage til det Forhold, som det var Meningen at indføre i 1903. Naar Udviklingen mere og mere er gaaet i den Retning, at Indtægten bliver for haardt beskattet i Forhold til Skatteevnen, skyldes det selvfølgelig ikke alene de forældede Fradragsbestemmelser i Loven af 1903, men ogsaa og i væsentlig Grad den Omstændighed, at Skatterne er blevet saa umaadelig meget større. Skatterne til Staten er blevet betydeligt forøget, men navnlig er dog Skatterne til Kommunerne forøget, og dette gælder navnlig Købstadkommunerne, hvor Skatten paa fast Ejendom benyttes meget lidt. Ingen kan benægte, at som Forholdene har udviklet sig, er den Skat, der betales af Indtægten, meget for stor i Forhold til Skatteevnen, saaledes som dette Begreb efter min Mening blev opfattet, da Loven af 1903 om Formue- og Indkomstskat til Staten blev gennemført. Det foreliggende Forslag aabner Adgang til at komme mere tilbage til det, der var Meningen, og da særlig for Bykommunerne, derved, at en Del af de Skatter, der nu udskrives som personlige Skatter paa Indtægten, kan blive overført til et andet Grundlag, det Grundlag, der hedder Skat paa fast Ejendom.